

РЕШЕНИЕ

№ 3411

гр. София, 01.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 01.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **4366** по описа за **2010** година докладвано от съдия Юлия Раева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. С. срещу Решение № 34 от 30.04.2010 г. по НАХД № 14374/2009 г. на С районен съд, НО, 100-ти състав. С посоченото решение е отменено Наказателно постановление (НП) № 343/02.11.2009 г., издадено от началника на М. С., с което на основание чл. 123а, ал. 1 от Закона за акцизите и данъчните складове (ЗАДС) на „Ю. Д.” О. със седалище и адрес на управление гр. С., У. „Пробуда” № 12а, ЕИК * е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 88 324,08 лв. (осемдесет и осем хиляди триста двадесет и четири лева и 08 ст.).

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява.

Процесуалният представител на ответника изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли да бъде оставено в сила решението на СРС.

Представителят на С градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна и моли да бъде оставено в сила решението на СРС.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на

страните и съобрази закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срок, от процесуално легитимирано лице, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Въз основа на събраните в съдебното производство доказателства, районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 14.10.2009 г. в изпълнение изискванията на чл. 87, ал. 1 и ал. 2 от ЗАДС, дружеството е подало акцизна декларация в компетентното митническо учреждение - М. С. за данъчния период 01.09.2009 г. - 30.09.2009 г., с която начислило дължим акциз в размер на 43 662,04 лева (четиридесет и три хиляди шестотин шестдесет и два лева и 4ст.) за производството на акцизни стоки - алкохол и алкохолни продукти. Акцизната декларация била приета и регистрирана в системата за управление на акцизите под №BG005000/2-00238/14.10.2009 г. в отдел „Акцизи” при М. С..

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 1, т. 6 от ЗАДС във връзка с чл. 72б, ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за акцизите и данъчните складове (ППЗАДС), дължимият акциз се внася по сметка на компетентното митническо учреждение от лицензирания складодържател в срока за подаване на акцизната декларация. В конкретния случай, „Ю. Д.”О. е следвало да заплати ефективно дължимия акциз по сметка на М. С. до 14.10.2009г., което обаче не е било сторено.

За нарушение разпоредбата на чл. 123а, ал. 1 от ЗАДС, във връзка с чл. 44, ал. 1, т. 6 от ЗАДС и чл. 72б, ал. 3 от ППЗАДС, на „Ю. Д.” О. бил съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 329 от 14.10.2009 г., който бил връчен по надлежния ред на упълномощен представител на дружеството в лице Р Т Я. В законоустановения срок не постъпило възражение срещу констатациите по акта. Впоследствие, въз основа на този акт било издадено и процесното наказателно постановление.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът е приел от правна страна, че при издаването на НП е допуснато съществено процесуално нарушение, съставляващо неспазване на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, тъй като словесното описание и цифровото изражение на нарушението не кореспондират помежду си. В акта и НП е написано, че дружеството „в изпълнение на изискванията на чл. 87, ал. 1 и ал. 2 от ЗАДС е подало акцизна декларация в компетентното митническо учреждение - М. С. за данъчен период 01.09.2009 г. - 30.09.2009 г. на 14.10.2009 г. Декларираната сума на дължимия акциз е в размер на 43662,04 лева.”. Накрая в АУАН и НП обаче е посочено, че дружеството било нарушило разпоредбата на чл. 123а, ал. 1 от ЗАДС, като не било заплатило дължимия акциз по акцизната декларация. Съдът е обосновал, че е налице непреодолимо противоречие между словесно описание и цифровото изражение на процесното нарушение. Според съда твърдението, че дружеството било подало декларация за процесния данъчен период, с която бил начислен пълният размер на дължимия акциз, но едновременно с това било нарушило

разпоредбата на чл.123а, ал.1 от ЗАДС, която третира избягване заплащането на дължимия акциз е лишено от смисъл. Предвид допуснатите нарушения на правилата за налагане на административно наказание, жалбоподателят е бил лишен от възможността да направи обосновани възражения, с което е нарушено правото му на защита. Нарушаването на правото на защита във всеки случай води до порочност на издаденото НП, тъй като представлява съществено процесуално нарушение.

Наред с това, съдът е приел, че дружеството-жалбоподател не е осъществило от обективна страна посоченото в НП административно нарушение. Разпоредбата на чл. 123а, ал. 1 от ЗАДС гласи, че юридически лица, които избегнат пълното или частично заплащане или обезпечаване на дължимия акциз, се наказват с налагане на имуществена санкция в двойния размер на избегнатия акциз. Съдът е счел, че със стопанското поведение на „Ю. Д.” О. не изпълнява съставът на вмененото му нарушение. Това юридическо лице не е проявявало признаци, съобразно които да се формира заключение, че е избягнало (напълно или частично) заплащането или обезпечаването на дължимия акциз. Съдът е посочил, че ЗАДС няма легална дефиниция за „избягване заплащането” на акциз, предвид което и поради факта, че задължението за акциз е вид данъчно задължение, по аналогия следва да се прилага Наказателният кодекс и по-специално разпоредбата на чл. 255, ал. 1 от НК, където точно и изчерпателно са изброени действия, с изпълнението на които се счита, че е осъществено деянието избягване установяването или плащането на данъчни задължения. Предвид горното административнонаказващият орган е следвало да докаже, че в стопанското поведение на „Ю. Д.” О. се вписва поне една от следните предпоставки за вмененото му деяние: дружеството да не е подало въобще декларация, с която да обяви дължимостта на вземането; да е потвърдило или да е затаило истина в подадената декларация; да не е издало фактура или друг счетоводен документ, както и да е унищожило или укрило счетоводни документи; да е съставило или използвало документи с невярно съдържание при водене на счетоводството си; да е приспаднало неследващ се данъчен кредит. Видно от събраните по делото писмени доказателства, както и от показанията на разпитаните по делото свидетели не е налице нито едно от горепосочените изпълнителни деяния. Действията на дружеството не носят характеристиките на вмененото му нарушение. То е изпълнило задължението си да подаде изискуемата акцизна декларация, тя е подадена в законоустановения срок и в нея е начислен пълният размер на акциза. Дружеството е начислило правилно и е декларирало дължимия за месец септември 2009 г. акциз, макар да не го е платило в законоустановения срок. Според правната доктрина това е забавено плащане, а не избягване заплащането или обезпечаването на държавно вземане. Ако между „забавеното плащане” и „избягване на заплащането” има знак за равенство, то законодателят нямаше да предвиди в новата редакция на ЗАДС (ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 01.12.2009 г.) разпоредбата на чл. 110, ал. 1 от ЗАДС. Доказване изпълнението на състава на нарушението е от съществено

значение за законосъобразно налагане на имуществена санкция по отношение на дадено дружество. В процесния случай, като не е доказал осъществяване на изпълнителното деяние, АНО е нарушил материалния закон и е издал едно незаконосъобразно наказателно постановление. По изложените съображения районният съд е отменил процесното НП.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

В случая съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Районният съд е формирал правилни изводи от фактическа страна въз основа на задълбочен анализ на събрания доказателствен материал. Правилен е също така и крайният извод на районния съд относно незаконосъобразността на НП, като настоящият съдебен състав обаче споделя част от изложените мотиви. Съгласно чл. 123а, ал. 1 от ЗАДС, който избегне пълното или частичното заплащане или обезпечаване на дължимия по този закон акциз, се наказва с глоба в двойния размер на избегнатия акциз, но не по-малко от 1000 лв., а на юридическите лица и едноличните търговци се налага имуществена санкция в двойния размер на избегнатия акциз, но не по-малко от 2000 лв. В случая АНО не е представил доказателства и не е обосновал, че ответникът по касация със своето поведение е изпълнил състава на административното нарушение по чл. 123а, ал. 1 от ЗАДС. При положение, че дружеството е декларирало дължимия акциз в пълен размер, то в случая не е налице избягване на заплащането на акциза, а както правилно е посочил районният съд – налице е забавено плащане. Към момента на изтичане на срока за доброволно плащане – незаплащането на декларирания акциз не е въздигнато в административно нарушение и съответно не са били налице материалноправните предпоставки за ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството. Възраженията на касатора, че в административнонаказателното производство не се допуска попълването на празноти чрез прилагане на закон по аналогия, са принципно правилни, но в крайна сметка не рефлектират върху законосъобразността на решението на районния съд, тъй като освен прилагане на НК по аналогия, съдът е извел елементите на административното нарушение „избягване на заплащането на дължим акциз” като се е позовал на достиженията на правната доктрина.

Предвид изложеното съдът намира, че не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен съд С.-град, V касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 34 от 30.04.2010 г. по НАХД № 14374/2009 г. на

С районен съд, НО, 100-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.